

[Gudme.]

vekselkrav, som findes i forslaget om retsplejelovsændringer. Det er også en gevinst. Afbetalingsloven rummer også visse muligheder for udnyttelse, og et særligt område, som også nævnes i rapporten, er de såkaldte abonnementsfirmaer, hvad enten de beskæftiger sig med elmotorer eller med wc-kummer. Der er mange gode ting at se på, og vi er villige til at slå følge, under hvilken form vi nu måtte kunne enes om at tilrettelægge vor fælles vandring.

Her skal jeg da slutte og kun runde af med at sige: Når de sidste ugers tummel om denne sag har lagt sig med dens dramatiseringer, dens mere eller mindre falske sensationer, dens påstande og dens beskyldninger, blandt disse også nogle helt usømmelige presseangreb på justitsministeren, så tror jeg, vi kan slutte af med at sige, at der aldrig er noget så galt, at det ikke er godt for noget. For så har vi vist — på tværs af alle forgrovelserne — herinde opnået noget af det, vi ofte savner, nemlig at det ikke blot er fra regeringen, men her fra folketinget, at der kommer initiativ til ny lovgivning og til nyttige forbedringer.

Udgangen af denne debat må da vist blive; at folketinget og regeringen i fællesskab finder frem til de rigtige løsninger. Folketinget udstikker en linje, og regeringen udformer så love, der følger denne linje. Det er en god form for lovgivningsvirksomhed, meget bedre end den, der består i, at regeringen lægger nogle færdige forslag på bordet og derefter kvier sig ved at rette så meget som et komma.

Kan vi derfor i dag få sat en vekselvirkning i gang mellem lovgivningsmagten i dette hus og ministerialkontorerne henne i Slotsholmsgade, så er vi begyndt i det rigtige spor. Så har dagens debat og det, der gik forud, ikke været forgæves.

Morten Lange: Jeg skal også begynde med at takke justitsministeren for redegørelsen. Det er en meget besværlig og vanskelig is, han er ude at skøjte på. Jeg forstår hans tilbageholdenhed, når han skal give en redegørelse. Det er meget nemt i denne sag, også fristende, at lave de store fagter til fordommelse af nogle forhold, som offentligheden klart vil vende sig imod, men justitsmi-

nisteren ved formodentlig bedre end andre, at selve mulighederne for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på dette væsentlige område er en lovgivningsmæssig uhyre vanskelig sag, hvor vi formodentlig har et stort arbejde foran os.

Jeg vil — meget usædvanligt for en ordfører for mit parti — også benytte lejligheden til at takke nogle af de embedsmænd, der sorterer under justitsministeren, fordi de på dette område har udvist, hvad jeg vil kalde driftighed og initiativ. Det er efter min opfattelse meget væsentligt, at justitsministeren har haft embedsmænd, som er gået ind i disse sager med en medleven og energi, uden hvilken vi simpelt hen formodentlig slet ikke havde haft den gardering, som vi dog trods alt i noget mål har. Vi kommer nemlig ikke uden om, at her som andetsteds — det skal jeg komme tilbage til senere — gælder det, at det bedste afskrækkelsesmiddel mod forbrydelse nu engang er afsløringen, og derfor skal de, der viser driftighed i den retning, ikke være uden vor tak.

Jeg vil samtidig benytte lejligheden til at føje min beklagelse til mange andres over, at rapporten, som har været et led i denne driftige virksomhed, er kommet frem til offentligheden. Jeg gør det med lidt tilbageholdenhed, for sagen er så væsentlig, at ethvert bidrag til at få den klarlagt for befolkningen naturligvis er påskønnelsesværdigt, men selv i denne forståelige iver må der opretholdes etiske krav, og det er mit ærlige indtryk, at dette etiske krav er blevet sat på kanten ved, at en rapport, som vi har fået i fortrolighed, er blevet offentliggjort, hvor så ellers lækagen er, hvad jeg ikke skal udtale mig om, det ved jeg intet om, så denne tvivl for retten må sandelig komme alle til gode.

I øvrigt forekommer det mig, at sagen i virkeligheden i sin helhed kaster et meget bekymrende lys over hele vort retssystem; ikke noget nyt lys, det er gammelt. Den klassiske sætning hedder jo, at de små tyve hænger man, de store tager man hatten af for, og så følger: God morgen, hr. etatsråd! Altså, sagen var velkendt, veletableret selv i etatsrådernes tid, og vi kan med stor sindsro konstatere, at i dag kunne vi med samme sikkerhed sige: God morgen, hr. generaldirektør, hr. højesteretssagfører, eller hvilken